

Arrest

nr. 218 817 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 30 januari 2019 aan de Belgische grens werd tegengehouden, in het bezit van een Venezolaans paspoort, is toegekomen met vlucht TB162 uit Punta Cana. Op 31 januari 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in en werd beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, Caricole te Steenokkerzeel.

1.2. Op 22 februari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster op 25 februari 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 31/01/2019
Overdracht CGVS: 11/02/2019*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd tijdens uw verblijf in het transitcentrum Caricole via videoconferentie gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal op 15 februari van 14u tot 16u20, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Klapwijk, woonde het gehoor bij vanaf 14u30.

A. Feitenrelaas

U bent in het bezit van zowel de Venezolaanse als de Dominicaanse nationaliteit. U bent geboren in Higuey (Dominicaanse Republiek). Uw ouders hadden beiden de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek. Toen u op uw veertiende zwanger werd, werd geregeld dat u het kind in de Dominicaanse Republiek zou laten opvoeden door een andere vrouw en u zelf naar Venezuela zou vertrekken, waar uw moeder reeds werkte en verbleef. U vestigde zich in Ciudad Bolivar. U trouwde er in 1987 met J.R.P.R. Omwille van uw huwelijk met een Venezolaan, verkreeg u de Venezolaanse nationaliteit. Jullie kregen samen één zoon, R.A. U en uw echtgenoot werkten in de goudmijnen. U als kokkin, uw echtgenoot als mijnwerker. Jullie verbleven telkens enkele maanden op de site van de goudmijnen en keerden dan terug naar Ciudad Bolivar, naar jullie eigen woning. Jullie werden voor jullie werk uitbetaald in goud, dat jullie telkens zo snel mogelijk gingen wisselen tegen geld. In 2008 vielen leden van de colectivos jullie woning binnen. Er werd geschoten en uw echtgenoot is in het ziekenhuis overleden ten gevolge van zijn verwondingen. Tussen 2008 en 2016 kwam het zes keer voor dat uw woning werd binnengevallen door dezelfde groep colectivos die uit waren op geld. In 2016 kwam u één van de colectivos tegen die u zei dat u uw woning moest verlaten. Indien u dit niet zou doen, zou u vermoord worden. Uw belagers waren van plan uw woning in te palmen. U ging schuilen bij een nicht en regelde ondertussen uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek. Uw zoon vertrok naar Chili. U hebt sindsdien geen contact meer met hem. U reisde in 2016 met het vliegtuig van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek. In de Dominicaanse Republiek ging u wonen in uw geboortestad Higuey en werkte u als schoonmaakster. Op vrije dagen verkocht u maisbrood en limonade. Uw zus woonde en werkte er ook. U had het er economisch niet gemakkelijk en moest soms honger lijden. U hebt twee jaar lang gespaard voor uw ticket naar Europa. U reisde op 29 januari 2019 van Santo Domingo naar Brussel. Het was uw bedoeling om naar Spanje door te reizen om er werk te zoeken. U reisde samen met B.D. (O.V. (...)), een nicht van u. U werd op 30 januari 2019 tegengehouden door de grenspolitie en vastgehouden in het transitcentrum Caricole. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2019. U bent in het bezit van uw Venezolaans paspoort afgegeven op 1 juni 2014, uw Venezolaanse identiteitskaart afgegeven op 9 juli 2013, uw identiteitskaart van de Dominicaanse Republiek geldig tot 20 juli 2024, twee documenten waaruit blijkt dat uw echtgenoot, J.R.P.R., is overleden op 3 mei 2008, twee documenten die uw huwelijk met uw echtgenoot certificieren, een geboorteakte van uw zoon en een document waaruit blijkt dat u de Venezolaanse nationaliteit heeft verworven in 1988. U vreest in Venezuela het slachtoffer te worden van de colectivos. In De Dominicaanse Republiek vreest u economische moeilijkheden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u de Belgische grensautoriteiten trachtte te misleiden omtrent de reden voor uw bezoek aan België. Uit het verslag van de federale politie blijkt immers dat u op 30 januari 2019, de dag voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, aan de luchthavenautoriteiten verklaarde dat u voor toeristische redenen naar België was gekomen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van de Dominicaanse Republiek. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van de Dominicaanse Republiek, noch dat u in geval van een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde immers dat u de Dominicaanse Republiek, waar u werd geboren en waar u woonde tot uw veertiende en ook de laatste twee jaar voor uw komst naar België verbleef, enkel en alleen verliet omdat het werk dat u er verrichtte slecht betaald was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u een vast inkomen had uit uw werk als schoonmaakster waarmee u uw huur kon betalen. U kluste daarnaast nog bij door het verkopen van maisbrood en limonade op straat. U heeft gedurende twee jaar lang geld van uw inkomsten geld opzij gezet om een ticket naar Europa te kunnen betalen. U heeft in de Dominicaanse Republiek, behalve dat u er soms honger leed, geen problemen gekend (CGVS, p. 15). Uw zus woont en werkt er momenteel nog steeds (CGVS, p. 5). Uw vrees ten aanzien van de Dominicaanse Republiek is bijgevolg van louter economische aard, hetgeen geen verband houdt met het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de criteria van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Dominicaanse republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, Venezolaanse en Dominicaanse identiteitskaart tonen uw identiteit en dubbele nationaliteit aan, die hier niet ter discussie staan. Uw huwelijk, het overlijden van uw echtgenoot, de geboorte van uw zoon en uw verwerving van de Venezolaanse nationaliteit zijn allen elementen die hier eveneens niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“-schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van de artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 iuncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 geven aan dat artikel 4 van het voormelde handvest dezelfde bescherming verleent aan verzoekende partij als artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden geduid. Hetzelfde geldt voor artikel 47 van hetzelfde handvest en haar evenknie artikel 13 EVRM.”

Verzoekster voert aan dat haar nood aan internationale bescherming niet beoordeeld werd ten aanzien van Venezuela. Zij benadrukt dat zij door haar huwelijk de Venezolaanse nationaliteit heeft verkregen en in het bezit is van een Venezolaans paspoort. Venezuela kent evenwel geen dubbele nationaliteit toe, zoals blijkt uit het “CIA World Factbook 2017” (verzoekschrift, stuk 4), zodat zij enkel over de Venezolaanse nationaliteit kon beschikken omdat zij haar Dominicaanse nationaliteit verloor. Zowel de commissaris-generaal als verzoekster vergisten zich tijdens het persoonlijk onderhoud: het verkrijgen van de Venezolaanse nationaliteit sluit het behoud van de Dominicaanse nationaliteit uit, waardoor zij enkel de Venezolaanse nationaliteit heeft.

Verzoekster voert verder aan de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de “hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen en het leed van verzoekende partij in Venezuela” en verwijst naar de problemen die zij kende met de colectivos. Zij meent dat haar littekens getuigen van een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Gelet op de huidige veiligheidssituatie in Venezuela zoals blijkt uit de media, waarbij het land op de rand van een burgeroorlog staat, zijn er volgens verzoekster geen redenen om aan te nemen dat zij niet opnieuw vervolging of ernstige schade zal dienen te ondergaan. Zij meent dat “[u]it het stilzwijgen van verwerende partij over de mogelijke terugkeer naar Venezuela kan onmiskenbaar worden afgeleid dat indien verwerende partij enkel de Venezolaanse nationaliteit zou hebben met reden en recht nood heeft aan internationale bescherming”.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van Venezuela en dat de commissaris-generaal foutief haar nood aan internationale bescherming heeft beoordeeld ten aanzien van de Dominicaanse Republiek.

In ondergeschikte orde – indien de Raad niet aanvaardt dat verzoekster enkel de Venezolaanse nationaliteit heeft – volstaat het volgens verzoekster niet om vast te stellen dat zij honger leed in de Dominicaanse Republiek maar dat dergelijke problemen niet “klassiek politiekasiel” gerelateerd zijn. Verzoekster meent dat “*Verwerende partij diende na te gaan of deze “honger” die voor verzoekende partij concreet ten hoogste één maaltijd per dag betekende en elke andere kost slecht kon betaald worden na lang sparen door niet te eten niet onder.*”

Verzoekster meent dat “*verhongerden*” een ernstige reële schade betreft en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Zij meent dat zij zal blootgesteld worden aan “*refoulement*”, terwijl de commissaris-generaal ervan op de hoogte is dat zij “*zich reeds maximaal inspande om te kunnen overleven door elk werk dat verzoekende partij als vrouw met hoge leeftijd kwetsbaar is toeliet (maisbrood en limonade verkopen, zie hoger) en daarom onmogelijk haar levenskwaliteit nog kon verbeteren.*”

“*Sterven ingevolge verhongerden*” houdt volgens verzoekster “*onmiskenaar*” een schending in van het recht op leven zoals bepaald in artikel 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Zij licht hierbij toe dat: “*Deze socio-economische overweging in de asielprocedure van verzoekende partij is relevant en terecht: (i) omdat het refoulement van verzoekende partij leidt tot onmenselijke of vernederende behandeling dat wil zeggen de onmogelijkheid om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien (de huishuur slurpt quasi-volledig de inkomsten op waarna nog één maaltijd kan betaald worden en elke bijkomende kost bijvoorbeeld de medische kosten die met de hoge leeftijd komen die moet betaald worden is slecht mogelijk met geld uitgespaard door niet te eten; zie hoger) terwijl er geen vooruitzicht op een verbetering binnen een redelijke termijn is, en (ii) omdat de uitzonderlijke socioeconomische omstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van al of niet overheidsactoren, (iii) wat op hun beurt tot onzekerheid en psychologische behoefte leiden (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 254) in hoofde van verzoekende partij als kwetsbare asielzoeker (alleenstaande vrouw van hoge leeftijd die in Venezuela slachtoffer werd van hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen en waarvan de littekens op haar lichaam getuigen in de zin van 48/7 van voormelde Immigratiewet van 15 December 1980, zie hoger) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 251; ibidem, Annex Partly concurring and partly dissenting opinion of Judge Sajó, pp. 102-103).*”

Verzoekster voert nog aan dat uit een rapport van CESCR (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat er in de Dominicaanse Republiek extreme armoede bestaat en dat de Staat tekortschiet in het verminderen van deze armoede en het verzekeren van de toegang tot basis medische verzorging voor arme personen zoals verzoekster. Zij meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om deze te problemen te beoordelen in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet terwijl zij “*aantoont en documenteert dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij naar de Dominicaanse Republiek zal worden gerepatrieerd waar zij hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen lijdt en zal lijden zonder vooruitzicht op beterschap.*”

Verzoekster voert verder aan dat “*Het volstaat niet vast te stellen dat verzoekende partij reeds als kind 14 jaar (1958-1972) onder de vleugels van haar ouders leefde om van een dragend motief te kunnen spreken: de omstandigheden van 48 jaar en meer kunnen geen dienst doen als geldige beoordeling van de actuele situatie zoals bestudeerd door het CESCR (zie hierboven).*” Zij wijst er tevens op dat de loutere vaststelling dat haar zus in de Dominicaanse Republiek verblijft, niet betekent dat verzoeksters situatie “*haar verhongerden en andere extreme armoede*” op korte termijn zal verbeteren. Zij meent dat “*De appreciatiemarge van verwerende partij betekent niet dat zij gelijk wat kan tegenwerpen zonder een begin van bewijs te geven dat deze tegenwerpingen weldegelijk deugdelijk zijn.*”

Verzoekster licht nog toe als volgt:

“*Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij haar onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming uitsluitend beperkt tot de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980:*

[citaat bestreden beslissing]

Dit motief is niet ter zake omdat verzoekende partij niet aanvoert nood aan internationale bescherming te hebben ingevolge een willekeurig geweld in de Dominicaanse Republiek.

Schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Immigratiewet van 15 december 1980.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

De verwijzingen naar het veiligheidsrapport OSAC Dominican Republic 2018 Crime & Safety Report dat verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt kunnen de voorgaande tekortkomingen niet rechtzetten.

Hetzelfde geldt voor het tweede rapport van het United State Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor dat verwerende partij eveneens aan het administratieve dossier toevoegt dat niets toevoegt of de voorgaande analyse van verzoekende partij tegenspreekt. Daarentegen staat wel vast dat het geweld een bijkomende verzwarende omstandigheid is dat overleven nog moeilijker maakt. Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.”

Verzoekster geeft verder nog een theoretische toelichting over de schending van de motiveringsplicht.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:
- CESCR, “*Concluding observations on the fourth periodic report of the Dominican Republic*” van 21 oktober 2016 (stuk 3);
- uittreksel uit het “*CIA World Factbook 2017*” (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een theoretische uiteenzetting (over de formele en materiële motiveringsplicht) laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat zij een nood heeft aan internationale bescherming. De Raad merkt vooreerst op dat de nood aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekster. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, enkel over de Venezolaanse nationaliteit beschikt en niet over de Dominicaanse nationaliteit. De Raad merkt echter op dat dit verweer tegenstrijdig is met verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij meermaals verklaarde dat zij geboren is in de Dominicaanse Republiek en dat zij thans de Dominicaanse nationaliteit bezit (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2-3, 17-18), en met de inhoud van de door verzoekster neergelegde identiteitskaart, die zij in 2017 bekomen heeft (*Ibid.*, p. 3) en die eveneens vermeldt dat verzoekster over de Dominicaanse nationaliteit beschikt (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 2). Verzoeksters verwijzing naar louter theoretische informatie waaruit blijkt dat Venezuela niet over de dubbele nationaliteit beschikt en haar bewering dat zij logischerwijze de Dominicaanse nationaliteit verloor door te huwen met haar Venezolaanse echtgenoot en als gevolg hiervan de Venezolaanse nationaliteit verkreeg, strookt niet met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de door haar neergelegde documenten en volstaat aldus niet om bovenstaande vaststellingen die toelaten om te besluiten dat verzoekster over de Dominicaanse nationaliteit beschikt, te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoekster brengt geen bewijs bij waaruit het tegendeel kan blijken.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster volgens haar verklaringen zowel de Venezolaanse als de Dominicaanse nationaliteit bezit. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Zij dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en de Dominicaanse Republiek, haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

Verzoeksters vraag om internationale bescherming werd derhalve terecht beoordeeld ten aanzien van de Dominicaanse Republiek, zodat verzoeksters verwijzing in haar verzoekschrift naar haar problemen en de algemene situatie in Venezuela geen afbreuk doet aan de pertinente en terechte beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat er in haar hoofde ten aanzien van de

Dominicaanse Republiek een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster ingeroepen motieven waarom zij de Dominicaanse Republiek heeft verlaten zijn immers louter van socio-economische aard en ressorteren derhalve niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch zijn ze van dien aard dat er in haar hoofde een reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling kan worden aangenomen in geval van terugkeer. Verzoekster verwijst naar een rapport van CDESCR over de algemene toestand in haar land van herkomst, doch de Raad merkt op dat hieruit niet kan blijken dat de algemene situatie in de Dominicaanse Republiek van dien aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

Wat haar persoonlijke situatie betreft, oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekster geen nood heeft aan subsidiaire beschermingsstatus, omdat uit het verleden blijkt dat zij niet in de onmogelijkheid was om te voorzien in elementaire levensbehoeften.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal niet kan verwijzen naar haar persoonlijke situatie in de Dominicaanse Republiek tot haar veertiende, merkt de Raad op dat dit verweer gebaseerd is op een foutieve lezing en/of interpretatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelde louter terecht vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat verzoekster de Dominicaanse Republiek, waar zij geboren is en tot haar veertiende en de laatste twee jaar voor haar vertrek naar België heeft gewoond, heeft verlaten omdat het loon dat zij er kreeg niet volstond. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij een vast inkomen had als schoonmaakster en verder nog bijverdiende met het verkopen van voedingswaren op straat, waarmee zij de huur en eten betaalde en geld opzij kon zetten om een vliegtuigticket naar Europa te bekostigen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8, 15). Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat zij verhongerde in de Democratische Republiek, doch de Raad merkt op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij het soms liet om te eten zodat zij kon sparen voor haar vliegtuigticket te kunnen kopen (*Ibid.*, p. 16), zodat vastgesteld dient te worden dat verzoeksters situatie in haar land van herkomst minstens deels het gevolg was van haar eigen keuze om naar Europa te migreren. Verzoekster verklaarde verder geen problemen te hebben in de Dominicaanse Republiek (*Ibid.*). Haar verweer dat haar situatie wordt verergerd door het crimineel geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt en dat zij niet in staat zou zijn om medische kosten te betalen betreffen dan ook blote *post-factum* beweringen waarvan zij geen melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud.

Het verweer in het verzoekschrift dat uit de loutere vaststelling dat verzoeksters zus momenteel nog steeds in de Dominicaanse Republiek woont en werkt (*Ibid.*, p. 5) niet kan blijken dat verzoeksters situatie op korte termijn zal verbeteren kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters socio-economische situatie. Op zijn minst kan hieruit wel worden afgeleid dat verzoekster over een netwerk beschikt in de Dominicaanse Republiek dat haar de nodige ondersteuning kan bieden bij een terugkeer. Bovendien bevindt verzoekster zich in een zelfde situatie als haar nicht, met wie zij naar Europa is afgereisd, zodat zij ook bij elkaar steun kunnen vinden. Gelet op het voorgaande toont verzoekster dan ook niet *in concreto* aan dat haar persoonlijke situatie een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u de Belgische grensautoriteiten trachtte te misleiden omtrent de reden voor uw bezoek aan België. Uit het verslag van de federale politie blijkt immers dat u op 30 januari 2019, de dag voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, aan de luchthavenautoriteiten verklaarde dat u voor toeristische redenen naar België was gekomen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van de Dominicaanse Republiek. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van de Dominicaanse Republiek, noch dat u in geval van een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde immers dat u de Dominicaanse Republiek, waar u werd geboren en waar u woonde tot uw veertiende en ook de laatste twee jaar voor uw komst naar België verbleef, enkel en alleen verliet omdat het werk dat u er verrichtte slecht betaald was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u een vast inkomen had uit uw werk als schoonmaakster waarmee u uw huur kon betalen. U kluste daarnaast nog bij door het verkopen van maisbrood en limonade op straat. U heeft gedurende twee jaar lang geld van uw inkomsten geld opzij gezet om een ticket naar Europa te kunnen betalen. U heeft in de Dominicaanse Republiek, behalve dat u er soms honger leed, geen problemen gekend (CGVS, p. 15). Uw zus woont en werkt er momenteel nog steeds (CGVS, p. 5). Uw vrees ten aanzien van de Dominicaanse Republiek is bijgevolg van louter economische aard, hetgeen geen verband houdt met het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de criteria van subsidiaire bescherming.

(...)

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw paspoort, Venezolaanse en Dominicaanse identiteitskaart tonen uw identiteit en dubbele nationaliteit aan, die hier niet ter discussie staan. Uw huwelijk, het overlijden van uw echtgenoot, de geboorte van uw zoon en uw verwerving van de Venezolaanse nationaliteit zijn allen elementen die hier eveneens niet ter discussie staan."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Op basis van de aangehaalde socio-economische moeilijkheden komt verzoekster niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de Dominicaanse Republiek, aangezien deze geen ernstige schade inhouden overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist de beoordeling in de bestreden beslissing van artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet inzake de Dominicaanse Republiek niet. De gemaakte beoordeling is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

"Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel.

Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Dominicaanse republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP